

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: Mgr. M. Š.**, bytem S. 575, B., zastoupen JUDr. Zuzanou Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. 105331/2015/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 105331/2015/KUSK/3,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „MěÚ Beroun“) ze dne 22. 7. 2015, č. j. MBE/47126/2015/SPR-MaF, sp. zn. 7286/2015/SPR (dále jen „rozhodnutí MěÚ Beroun“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, a to tím, že dne 14. 5. 2015 ve 23:10 hod. v Berouně na pozemní komunikaci Jánošíkova v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje, s prokázanou hladinou 0,03 ‰ alkoholu řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW, reg. zn. ..., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí MěÚ Beroun za nezákonná. Dne 14. 5. 2015 se žalobce na výzvu policie podrobil orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy nepožil alkoholické nápoje. Zkouška byla provedena přístrojem Dräger Alcotest 7510 s výsledky 0,27 ‰ alkoholu v 23:13 a 0,30 ‰ alkoholu v 23:25. Po odečtení odchylky 0,24 ‰ alkoholu tedy správní orgány měly za prokázané, že žalobce měl 0,03 ‰ alkoholu v krvi. Policie se žalobce nedotázala, zda před jízdou neužil ústní spreje, lékařské preparáty a kapky s obsahem alkoholu. Žalobce však policii na místě sdělil, že bere léky, policisté však na to nebrali ohled. Žalobce před jízdou nepožil alkoholický nápoj, užil však léky, které obsahují zcela minimální množství alkoholu, neboť jsou vhodné i pro děti. Žalobce nikdy nesouhlasil s tím, že výsledek dechové zkoušky bude použit jako důkaz při projednávání přestupku, o tom nebyl ani policií poučen. Výsledky provedené dechové zkoušky podepsal pouze proto, že k tomu byl policií vyzván. S ohledem na to, jakým způsobem použitý alkoholtester měří a že nepožil před jízdou žádné alkoholické nápoje, nelze tyto podpisy použít jako důkaz, který by snad měl svědčit o tom, že žalobce souhlasí s tím, že přístrojem naměřené hodnoty jsou správné. Je tomu právě naopak. Provedení lékařského vyšetření odmítl, neboť mu policie sdělila, že bude provedeno na jeho náklady, s čímž žalobce nesouhlasil, neboť v krvi žádný alkohol neměl a výsledky zjištěné alkoholtesterem nepovažoval za správné. Z žalobcem ve správním řízení předloženého znaleckého posudku vyplývá, že skutečná hladina alkoholu v krvi žalobce mohla být i nižší než hladina zjištěná a nelze vyloučit, že byla způsobena jen alkoholem obsaženým v lécích. Žalobce tvrdí, že v krvi žádný alkohol neměl. Správní orgány vycházely pouze z výsledku naměřeného alkoholtesterem, nebyl jimi náležitě zjištěn skutkový stav věci, nevypořádaly se s tvrzeními žalobce, že před jízdou požil léky, které mohly ovlivnit výsledek měření. Správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu, neprovedly ani výslech příslušníků policie a porušily zásadu vyšetřovací a zásadu in dubio pro reo. Policie uvedla, že dle chování a způsobu jízdy nebyl žalobce ovlivněn alkoholem. Žalobce navrhl, aby soud zadal znalci vypracovat znalecký posudek, který by zjistil, zda žalobcem tvrzené léky, které požil, mohou ovlivnit hladinu alkoholu v krvi a jak a zda jejich požití může ovlivnit hodnoty změřené přístrojem Dräger. Žalobce považuje uložený trest za neúměrně přísný, s ohledem na nepřesně a orientačně zjištěnou hladinu alkoholu v krvi má za to, že od uložení trestu mělo být upuštěno.

Žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí správními orgány poučen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Do vydání rozhodnutí neměl žalobce žádnou informaci o tom, jak správní orgán důkazy hodnotí, a tedy, zda je třeba, aby žalobce navrhl k prokázání jeho tvrzení další důkazy. Obdobné platí i pro řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí žalovaného.

Žalobce navrhl v žalobě výslech své přítelkyně G. H. k prokázání tvrzení o užití léků před jízdou a nepožití alkoholu a dále provedení důkazu čtením lékařských zpráv potvrzujících onemocnění přítelkyně žalobce a jejich společného syna v předmětné době k potvrzení důvodu pro užívání léků žalobcem k prevenci komplikací zlomené lící kosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. V České republice platí nulová tolerance alkoholu v krvi při řízení motorových vozidel, z naměřených hodnot je tedy nesporné, že žalobce byl pod vlivem alkoholu. Vzhledem k opakovanému měření – stoupající křivky je patrné, že žalobce požil alkohol těsně před jízdou. Znalec se nevyjadřuje k tomu, zda 1 ml Bromhexinu (tj. 34 kapek) je schopen zvýšit obsah alkoholu v krvi o naměřenou hodnotu v dechu. Naopak znalec na straně 2 posudku konstatuje, že přijatý alkohol z dávky léku Sinupret je odbourán během několika minut, na straně 6 však uvádí, že žalobce alkohol požil. Žalovaný navrhl výslech znalce MUDr. M. B., Ph.D.

Dále žalovaný citoval z publikované odborné přednášky soudního znalce Ing. J. Z., obor zdravotnictví – toxikologie, chemie – instrumentální analýza. K vyvrácení argumentace požití léků či ústních vod slouží v zájmu objektivitu měření opakované orientační vyšetření. Alkohol v ústech po požití léků či nadýchání alkoholu z ošťikovače předních skel se ztrácí z dechu v minutách. Resorpce (vstřebávání) alkoholu začíná již v ústech. Množství alkoholu vstřebané ústní sliznicí však zůstává pod úrovní eliminace a k průkaznému zvýšení hladiny alkoholu v krvi nedojde, i když člověk podrží silně koncentrovaný nápoj v ústech po delší dobu. Ze žaludku se vstřebává asi 20% vypitého alkoholu. Rozhodující část, tj. celých 80 % vypitého alkoholu se vstřebává z dvanáctníku a z horního úseku tenkého střeva.

Žalovaný provedl výpočty podle vzorců převzatých z časopisu Soudní lékařství. Podle příbalového letáku léku Stoptussin tvoří 34 kapek léku objem 1 ml, obsažený ethanol je v koncentraci 96 %. Lék se užívá 3 - krát denně, tedy po požití dávky léku před 23:00 hodin podle dávkování 30 kapek na váhu 50 až 70 kg, tedy méně než uvažovaného 1 ml léku, mohlo dojít k požití maximálně 0,768 g ethanolu. Požití tohoto množství po příslušné době pro plné vstřebání do organismu pak představuje 0,02 g/kg alkoholu v krvi, při uvažované váze 60 kg. Toto množství je naprosto zanedbatelné a nemohlo být příčinou obsahu alkoholu v organismu ve zjištěné výši 0,3 g/kg a se stále stoupající křivkou. V souladu s metodikou měření a interpretací výsledku zjišťování alkoholu v krvi Ministerstva dopravy č. j. 285/2009-160-OST správní orgány odečetly hodnotu 0,24 g/kg od hodnoty naměřené.

Za fyziologickou hladinu alkoholu v krvi je již ustálenou praxí správních orgánů i soudů považována hodnota ve výši 0,2 g/kg. Společně s odchylkou přístroje, která je 0,04 g/kg, ji správní orgány od naměřených hodnot odečetly s tím, že výsledkem byla vždy hodnota vyšší než nula. I v případě požití 1 ml léku bezprostředně před měřením by fyziologická úroveň alkoholu v krvi činila pouze 0,22 g/kg.

Pokud žalobce požil léky obsahující alkohol v takovém množství, že se podíl alkoholu v jeho krvi zvýšil až na hodnotu ve zjištěné výši 0,3 g/kg, pak jednal vědomě, a vědomě nerespektoval upozornění na příbalovém letáku, že požívá lék, který obsahuje alkohol a následně ovlivňuje jednání, a přesto usedl do vozidla a řídil. Zákon nezná liberační důvod řízení vozidla pod vlivem alkoholu po požití léků.

Žalobce se svým rozhodnutím odmítnout se podrobit lékařskému vyšetření připravil o důkazní prostředek potvrzující jeho tvrzení. Při provedení lékařského vyšetření biologických vzorků by bylo možno prokázat, že dechový přístroj nenaměřil správné hodnoty, resp. vyloučil požití alkoholu.

Žalobce byl řádně poučen o svých právech, a to oznámením o zahájení správního řízení a předvoláním, kde se v poučení uvádí odkaz na § 36 správního řádu, a dále při ústním jednání dne 22. 7. 2015. Do protokolu o ústním jednání žalobce uvedl, že již nemá co doplnit a nemá žádné návrhy na doplnění spisu.

Závěrem žalovaný požádal o náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 v paušální výši za písemné úkony ve věci.

Žalobce v replice uvedl, že dechová zkouška pomocí přístroje Dräger má pouze orientační význam a výsledky nelze považovat za správné ani po odečtu tzv. tolerančních odchylek. Tvrzení žalovaného, že z rostoucí koncentrace alkoholu vyplývá, že žalobce požil alkohol těsně před jízdou, považuje za tvrzení odborného charakteru, k němuž nemá žalovaný potřebnou kvalifikaci. Pokud žalovaný tvrdí, že se žalobcem jmenovaný znalec nevyjádřil k tomu, zda předmětné léky jsou schopny zvýšit hladinu alkoholu v krvi o naměřenou hodnotu v dechu, a navrhuje výslech znalce, připouští tak žalovaný, že správní řízení nebylo

vedeno správně, a že správní orgány nedostály své povinnosti dodržet zásadu vyšetřovací. Upozornil také na to, že žalovaný citované prameny nedoložil.

Výpočty a údaje uváděné žalovaným se vztahují k výsledkům plynové chromatografie. Mezi výsledky měření přístrojem Dräger a plynovou chromatografií není žádný vztah. Skutečnost, že přístroj Dräger zjistil v dechu alkohol, nemá žádnou vypovídací hodnotu o hladině alkoholu v krvi. Jak uvádí znalec v posudku předloženém žalobcem, rozdíly alkoholu v dechu a krvi mohou být i více než jedno promile. Tento rozdíl pak toleranční odchylka 0,24 ‰ nemůže postihnout. Žalobce se odmítl podrobit lékařskému vyšetření na své náklady. Pokud by policie postupovala v souladu se zásadou vyšetřovací a žalobce by nenesl náklady lékařského vyšetření, podstoupil by ho.

Pracovní postup Českého metrologického institutu určuje způsob provedení, kdy testování je možné po uplynutí 15 minut od posledního požití alkoholu. V případě žalobce bylo první testování provedeno v 23:13 hod. v ulici Jánošíkova, tj. dle serveru www.mapy.cz 5 minut cesty z bydliště žalobce. Žalobce již MěÚ Beroun uvedl, že ve 23 hod. užil Stoptussin na tlumení kašle. Tedy první měření bylo uskutečněno méně než po uplynutí předemtných 15 minut. Měření je třeba minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. V případě žalobce byl výsledek prvního měření 0,27 ‰, tzn. 10 % z toho je 0,027 ‰. Výsledek druhého měření byl 0,3 ‰, tzn. s odchylkou více než 10 % od prvního měření. Z výše uvedených důvodů nejsou výsledky dechové zkoušky použitelné. Žalobce nepopírá, že před jízdou požil léky, a to Stoptussin - 40 kapek, Sinupret - 50 kapek, Dr. Theiss Echinacea forte - 40 kapek. V žádném z příbalových letáků není po jejich požití zakázáno řízení vozidel. Léky jsou vhodné i pro malé děti, těžko mohl žalobce předpokládat, že by po jejich požití „nadýchal“ alkohol, či ho měl dokonce v krvi. Nadto alkohol v malém množství naopak pozornost a výkon zvyšuje. Správní orgány se dostatečně nezabývaly tím, zda hladina alkoholu naměřená při dechové zkoušce mohla pocházet z předemtných léků a zda se tato hladina mohla projevit v krvi, případně jak. Je totiž třeba rozlišovat právě hladinu alkoholu zjištěnou z dechu a skutečnou hladinu alkoholu v krvi. Žalobce odkázal na internetové stránky znalce Ing. J. Z. (www. ...). Nepřesnost měření pomocí dechového analyzátoru vyplývá i z jím uváděných informací, když se jedná o nepřesnosti vyšší než 1 ‰, a to oběma směry (tzn. více či méně oproti skutečné hladině alkoholu v krvi). Nepřesnost měření tímto způsobem vyplývá i z přiloženého Pracovního postupu ČMI (viz např. v bodě 3.2.3. informace o vlivu součástí léčiv či jiných látek ve vydechovaném vzduchu). Při použití informací z podání žalovaného o vlivu kapek Stoptussin na hladinu alkoholu v krvi žalobce a při použití žalobcem uvedených léků by hladina činila max. 0,06 ‰. Tato hladina se nachází v rámci fyziologické hladiny alkoholu v krvi, tj. 0,2 ‰. „Pozitivní“ výsledek měření přístrojem Dräger tedy mohl být způsoben pouze jeho nepřesností. V současné době se za objektivní metodu stanovení alkoholu v krvi považuje plynová chromatografie. Výpočet žalovaného je zjevně nesprávný, neboť uvažuje váhu 60 kg (resp. 50-70 kg), žalobce však váží 110 kg. Po fyziologické stránce je výpočet velmi zjednodušen, kromě hmotnosti není uvažován např. čas jako zásadní veličina ovlivňující průběh vstřebávání. Pokud by žalobce vážil 70 kg, koncentrace alkoholu v jedné dávce všech léků a užití množství jednotlivých léků by bylo stejné (tj. žalobce užil např. 40 kapek léku Stoptussin, nikoliv 30, jak uvádí žalovaný), pak by podle výpočtu žalovaného došlo ke zvýšení hladiny alkoholu v krvi žalobce o 0,06 ‰, tedy o zvýšení v rámci fyziologické hladiny. Skutečná hladina, o kterou by se zvýšilo množství alkoholu v krvi po požití všech tří léků, by zejména vzhledem k hmotnosti žalobce byla velmi pravděpodobně ještě nižší než uvažovaných 0,06 ‰. Zjevně proto není na žádném letáku k lékům uvedeno, že je zakázáno po jeho požití řídit motorové vozidlo. Žalobce byl tedy shledán vinným ze spáchání předemtného přestupku na základě změřené hladiny alkoholu

v dechu, která se však od skutečné hladiny alkoholu v krvi liší i o více než 1 promile. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl výslech znalce MUDr. M. B., Ph.D., výslech ORL specialisty MUDr. J. K., výslech své přítelkyně G. H. a výslech Mgr. D. T., člena komise pro sport a sportovní dotace města Beroun.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobce dne 14. 5. 2015 řídil vozidlo v Berouně, kdy vyjel z ulice Průběžná, pokračoval ulicí třída Míru, poté Jungmannova, do ulice Preislerova a Jánošíkova, kde byl v 23:10 hodin zastaven policejní hlídkou. Při prvním měření provedeném v 23:13 hodin byl prokázán odborným měřicím přístrojem DRÄGER ARBM-0103 z dechu alkohol ve výši 0,27 ‰, druhé měření bylo provedeno v 23:25 hodin ve výši 0,30 ‰ alkoholu. Žalobce byl poučen o svém právu žádat na své náklady vyšetření spojené s odběrem biologických materiálů, jehož nevyužil. K lékařskému vyšetření vyzván nebyl. Další jízda mu byla zakázána. V úředním záznamu o kontrole je uvedeno, že žalobce vykazoval chování ovládané a odmítavé, koordinované pohyby, postoj a chůzi jistou a normální, řeč a paměť normální. Dále je uvedeno, že byl cítit zápach alkoholu. Žalobce uvedl, že tohoto dne (ani dne předcházejícího) žádný alkohol nepožil.

Žalobce písemností ze dne 27. 5. 2015 sdělil MěÚ Beroun, že dne 27. 4. 2015 bylo zjištěno na základě vyšetření MUDr. K., že následkem úrazu při basketbalu má žalobce zlomenou část lící kosti. Z přiložené prosté kopie zprávy MUDr. K. z ambulance ORL vyplývá, že žalobci bylo doporučeno zajištění ATB + antihistaminika, ordinovány mu byly léky Amoksiklav a Jovesto. Dne 11. 5. 2015 onemocněla žalobcova manželka a 8 - měsíční syn zánětem dutin a kašlem, což vyplývá i z připojeného výtisku pracovního mailu odeslaného žalobcem dne 11. 5. 2015 v 16:04 hodin. Kromě antibiotik byly žalobci preventivně doporučeny léky Bromhexin na vykašlávání ráno a odpoledne, Stoptussin večer na tlumení kašle, Sinupret na rozpouštění hlenu 3 - krát denně, Dr. Theiss Echinacea na posílení imunity 3 - krát denně. Jak již sdělil policii při kontrole, vzhledem k užívání antibiotik žádné alkoholické nápoje nepil, jediný alkohol mohl pocházet z vyjmenovaných léků, ke kterým doložil i příbalové letáky. Při ústním jednání dne 22. 7. 2015 žalobce uvedl, že po seznámení se spisovým materiálem nemá k věci co dodat, vše již uvedl ve svém písemném vyjádření.

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že s prokázanou hladinou 0,03 promile (tj. po odečtení tolerance nepřesnosti dechového analyzátoru 0,24 promile od nižší ze zjištěných hodnot) alkoholu řídil osobní motorové vozidlo. K lékům MěÚ Beroun uvedl, že Bromhexin není vhodný pro osoby, jejichž práce vyžaduje zvláštní soustředění (např. řidiči), Stoptussin může nepříznivě ovlivnit činnost vyžadující zvýšenou pozornost, koordinaci pohybů a rychlé rozhodování (např. řízení motorových vozidel). Množství přijatého alkoholu v jedné dávce léku Sinupret je katabolizováno osobou se zdravým metabolismem a normální hmotností během několika minut, přípravek je bezpečný, ovlivnění pozornosti při řízení motorových vozidel a obsluze strojů je nepravděpodobné. Bromhexin mohou užívat děti od 12 let věku, Stoptussin mohou užívat děti mladší 6 měsíců, Sinupret mohou užívat děti již od 1 roku věku. Příbalové letáky k lékům Bromhexin a Stoptussin informují o možnosti ovlivnění pozornosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že nebylo prokázáno, že naměřená hodnota alkoholu nepocházela z užitých léků a že užití léků skutečně ovlivnilo činnosti vyžadující zvýšenou pozornost. Při hodnocení MěÚ opomněl lék Echinacea Forte. V rozhodnutí chybí úvaha, zda volně prodejný lék lze považovat za alkoholický nápoj, popř. skutečnost, zda MěÚ disponuje takovým vzděláním, aby mohl tvrdit, že 40 kapek Stoptussinu, 50 kapek Sinupretu a 25 kapek Echinacea Forte prokazatelně ovlivnilo schopnost

řídít motorové vozidlo. Bromhexin žalobce užíval ráno v 7 hodin a v 15 hodin, večer místo něj užíval ve 23 hodin Stoptussin s ostatními léky po osmi hodinách dle návodu. Na dotaz policie uvedl, že alkoholický nápoj nepožil, užívá léky, ale už si nepamatuje, který z nich obsahuje jaké množství alkoholu. Nezmnění skutečnosti o užívání léků v protokolu sepsaném policií nepovažoval za překážku ho podepsat. Alkoholický nápoj nepožil, proto ani nechtěl utrácet finanční prostředky za krevní test. Požádal rovněž o vyhotovení znaleckého posudku z oboru toxikologie.

Žalobce si nechal vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a forenzní traumatologie MUDr. M. B., Ph.D., kde byly zadány dvě otázky: „Ovlivnil alkohol obsažený v lécích výsledek měření při dechové zkoušce přístrojem Dräger? Pokud ano (vzhledem k užití léků okolo 23:00 hodin a přístroj zaznamenal ve 23:10 hodin hodnotu 0,27 promile a v čase 23:25 hodin hodnotu 0,30 promile), byl k uvedeným výsledkům postačující alkohol obsažený v dávkách jednotlivých léků, nebo musel být přítomen i jiný zdroj alkoholu?“. Ve vlastním posudku je uvedeno, že analyzátory Dräger přepočítávají výsledek dechové zkoušky na hladinu alkoholu v krvi automaticky. Hladiny 0,27, resp. 0,30 g/kg alkoholu v krvi značí, že osoba alkohol požila. K přesnému určení hladiny alkoholu v krvi je dechový analyzátor Dräger nevhodný, neboť přepočet z dechu na krev je dán poměrem obsahu v plicních sklípcích k množství alkoholu v žilní krvi, který činí 1:1350 až 1:3000, zatímco Dräger toto celé spektrum nepokrývá a je trvale nastaven pouze na hodnotu 1:2100, a proto stanoví pouze průměrnou hodnotu. Hladina alkoholu v krvi žalobce v době dechových zkoušek mohla být i nižší než hladina zjištěná a nelze vyloučit, že byla způsobena jen alkoholem obsaženým v lécích.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění připomněl nulovou toleranci alkoholu při řízení vozidla. Je tak irelevantní, zda prokázaná hladina alkoholu 0,03 g/kg alkoholu v krvi žalobce byla způsobena požitím alkoholického nápoje či užitím léku obsahujícího alkohol. Jak ostatně sám žalobce doložil příbalovými letáky, některé léky alkohol obsahují a uživatelé jsou upozorněni, že přípravek není vhodný pro řidiče. Pokud osoba takové léky užije, nesmí následně řídit vozidlo. Protože žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil, nebyl policií vyzván k odbornému lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Byl však poučen o tom, že může sám vyšetření požadovat, což neuplatnil.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 18. 12. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce zopakoval, že nepožil alkoholické nápoje, nýbrž léky, u kterých není v příbalových letácích vždy napsáno, že při jejich užívání není možné řídit motorová vozidla. Při dechové zkoušce toto sdělil policii. Protože si nepamatoval všechny názvy léků a jejich dávkování, byl poučen policií, že toto může sdělit písemně. Učinil tak a předpokládal, že na základě toho mu bude, v souladu s informací, které se mu od policie dostalo, vydán zadržený řidičský průkaz. Protože MěÚ nežádal znalecký posudek, aby mohl kvalifikovaně rozhodnout, zda naměřené hodnoty mohly nebo nemohly být ovlivněny požitím léků, nezbylo mu než nechat zpracovat znalecký posudek na vlastní náklady. Délka jednotlivých kroků ovšem nakonec trvala tak dlouho, že mu byl řidičský průkaz po šesti měsících vydán. Po seznámení s výsledky znaleckého posudku a odborným sdělením na internetu ohledně kvality měření a výsledků dechového analyzátoru považuje za absurdní, aby se přístroj s odchylkou +, - 1 ‰ používal jako důkaz při naměřené hodnotě 0,03 ‰. Zástupkyně žalobce uvedla, že základní pochybení spočívá v tom, že napadená rozhodnutí jsou postavena na výsledcích dechové zkoušky

provedené přístrojem, jehož výsledky měření jsou nepřesné, dechová zkouška byla provedena v rozporu s metodikou měření alkoholu v dechu Českého meteorologického institutu. Výsledky dvou měření mají takovou odchylku, že dle pracovního postupu Českého meteorologického institutu je nelze použít. Navíc je testování osoby možné až po uplynutí 15 minut od posledního požití alkoholu, ani v tomto nebyla dechová zkouška provedena v souladu s pracovním postupem Českého meteorologického institutu. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou vyšetřovací a zásadou in dubio pro reo, když v podstatě vycházely pouze z výsledků dechové zkoušky. Žalobce nechal vypracovat znalecký posudek, k němuž žalovaný ve vyjádření k žalobě vznesl námitku neúplnosti, čímž přiznal pochybení v rámci správního řízení, které skončilo vydáním napadených rozhodnutí. Má-li žalovaný tuto pochybnost nyní, zajisté ji měl i v průběhu řízení a měl ji proto odstranit. Žalovaný se nesprávně spokojil pouze s tím, že rozhodl na základě důkazu v neprospěch žalobce, a nesnažil se jakýmkoli způsobem zajistit skutečnosti, které by odůvodňovaly jiné rozhodnutí.

Pověřený pracovník žalovaného označil podání žalobce ze dne 6. 8. 2016 (repliku), obsahující nová a rozšiřující tvrzení, za nepřípustné rozšíření žaloby učiněné po lhůtě k jejímu podání. Žaloba tvrzení ohledně pracovního postupu Českého meteorologického institutu neobsahovala. Zástupkyně žalobce v reakci na přednes pověřeného pracovníka žalovaného uvedla, že replika byla reakcí na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 28. 1. 2016 a že dechovou zkoušku jako celek rozporoval žalobce jak ve správním řízení, tak v žalobě.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro posouzení věci jsou relevantní následující ustanovení zákona o silničním provozu:

Dle § 5 odst. 2 řidič nesmí:

a) požít alkoholický nápoj ani jinou látku obsahující alkohol (dále jen „alkoholický nápoj“) nebo užít jinou návykovou látku během jízdy,

b) řídít vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

Dle § 125c odst. 1 písm. b) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

Ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu zavádí legislativní zkratku pro pojem „alkoholický nápoj“, do které jsou zahrnuty alkoholický nápoj a jiné látky obsahující alkohol (tedy např. léky obsahující alkohol; definice byla rozšířena novelou provedenou zákonem č. 233/2013 Sb.). Na nyní řešený případ dopadá ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého řidič nesmí řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje (tedy i léku obsahujícího alkohol) a dále v době po požití alkoholického nápoje (tedy i léku obsahujícího alkohol), kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu. Řidič tedy nesmí řídit vozidlo až do té doby, než se užitý alkohol nevyloučí z organismu.

Soud k tomu ještě připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 - 78, publ. pod č. 2168/2011 Sb. NSS, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel.

Žalobce konstatuje, že ve 23 hodin si vzal léky obsahující alkohol (tj. 40 kapek Stoptussin obsahujícího 38 % obj. alkoholu, 50 kapek Sinupretu obsahujícího 19 % obj. alkoholu a 25 kapek Echinacea Forte obsahujícího 22 % obj. alkoholu) a potom usedl do vozidla a začal řídit (k tomu upřesňuje v replice, že jízda z jeho bydliště do místa kontroly policií trvá 5 minut, zastaven byl ve 23:10 a dechová zkouška v 23:13 byla provedena méně než 15 minut po požití alkoholu). Žalobce sám tedy připouští, že jel bezprostředně po požití alkoholického nápoje, když ještě ve 23:13 hodin mu byla naměřena (po odečtení toleranční odchylky) koncentrace alkoholu 0,03 ‰ a v 23:25 hodin koncentrace alkoholu dokonce 0,06 ‰. Žalobce tedy sám připouští naplnění formální stránky - skutkové podstaty uvedeného přestupku.

Příbalový leták k léku Stoptussin obsahuje informaci o možnosti ovlivnění činností vyžadujících zvýšenou pozornost, koordinaci pohybů a rychlé rozhodování (např. řízení motorových vozidel), lék Sinupret a přípravek Echinacea Forte také obsahují alkohol. Každému řidiči motorového vozidla musí být zřejmé, že takovouto kombinací může dojít k ovlivnění pozornosti při řízení vozidla, a proto by tyto léky neměl brát bezprostředně před řízením.

Dále je nutno upozornit na to, že léky si žalobce aplikoval sám. K odpovědnosti za přestupek přitom postačí zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o č. 200/1990 Sb., přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). I v žalobcem tvrzeném případě, že se alkohol do jeho těla dostal pouze prostřednictvím léků, měl vzhledem k okolnostem vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem.

Soud tedy má za to, že žalobce naplnil skutkovou podstatu uvedeného přestupku a spor mezi žalobcem a žalovaným ohledně výpočtů křivky metabolismu alkoholu apod. je tak zcela lichý. Je naprosto irelevantní, jakým způsobem se alkohol do organismu žalobce dostal, a to ať již požitím samotného nápoje obsahujícího alkohol, nebo žalobcem tvrzeným užíváním léků (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015, č. j. 41 A 61/2014 - 39). Soud za této situace nepovažoval za nutné ustanovovat znalce k předložení posudku stran toho, zda léky, které žalobce požil, mohou ovlivnit hladinu alkoholu v krvi a jak a zda jejich požití může ovlivnit hodnoty změřené přístrojem Dräger, a dále nepovažoval za nutné vyslýchat znalce MUDr. M. B., Ph.D. a ostatní osoby navržené žalobcem.

Soud přes výše uvedené stručně uvádí k žalobcovým námitkám následující.

K námitce, že žalobce neměl alkohol v krvi, ale pouze „v dechu“ soud uvádí, že i pokud by žalobce léky nepožil a pouze si jimi propláchl ústa, účinek (tj. ovlivnění měřené hodnoty alkoholu v dechu koncentrovaným alkoholem v ústní dutině) by odezněl po 6 - 7 minutách, srov. vyjádření společnosti Dräger Safety s.r.o., které nebylo zpochybněno ani Nejvyšším správním soudem, viz rozsudek ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016 - 23). Ostatně i posudek předložený samotným žalobcem konstatuje, že hladina alkoholu v krvi mohla být nižší, než byla hladina zjištěná (přičemž ale na straně 6 posudku považuje za zjištěné hodnoty 0,27 ‰, resp. 0,30 ‰) a nelze vyloučit, že byla způsobena jen alkoholem obsaženým v lécích. Posudek tedy nevyvrací skutečnost, že žalobce požil alkohol před jízdou, dokonce nevyvrací ani skutečnost, že žalobce měl alkohol v krvi (byť možná v koncentraci nižší než naměřené – i po odečtení tolerance 0,24 ‰). Žalobcem předložený posudek tedy není v rozporu se skutkovým stavem zjištěným správními orgány, resp. policií.

Soud ještě podotýká, že žalobce dobrovolně podepsal sjetiny výsledků dechové zkoušky, a tím vyjádřil s naměřenými hodnotami souhlas. Pisemnost *oznámení přestupku/odevzdání věci*, ve které žalobce uvedl, že žádný alkohol nepožil a v prostoru pro *vyjádření osoby k okolnostem, které jsou jí kladeny za vinu*, nic neuvedl, rovněž podepsal. Ve správním řízení uplatněné námitce, že policisté ho ujistili, že námitky ohledně užívání léků může uvést později, soud uvádí, že je mohl vznést písemně již při kontrole, popř. vznést výhradu před svým podpisem. Žalobce jako osoba svéprávná musí nést následky svého jednání.

Námitku, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, tak má soud s ohledem na shora uvedené za nedůvodnou. K námitce neprovedení výsledku policistů a neprovedení dokazování správními orgány soud uvádí, že výslech policistů by nepřinesl pro věc nová zjištění, správní orgány jej správně považovaly za nadbytečný, rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna na podkladě zjištěného skutkového stavu.

K námitce, že dechová zkouška je toliko orientační, soud konstatuje, že podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně před návykovými látkami“).

Podle § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (tj. vyhláškou Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu), odborné lékařské vyšetření se neprovede. Zákon o ochraně před návykovými látkami krevní zkoušku (odborné lékařské vyšetření) předpokládá až pro situaci, kdy kontrolovaná osoba odmítne orientační vyšetření. Žalobce neodmítl provedení dechové zkoušky, oba výsledky dechové zkoušky poskytly pozitivní výsledek, nebylo proto nutné provést krevní zkoušku.

Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. o) zákona o ochraně před návykovými látkami] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. p) zákona o ochraně před návykovými látkami]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tohoto zákona patrné, že je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“) přiznána vyšší míra přesvědčivosti. Zvláštním právním předpisem, který má na mysli § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami, je právě zákon o metrologii, resp. vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

V posuzované věci vyplynulo ze správního spisu, že policisté opakovaně provedli u stěžovatele dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger s výsledkem 0,27 ‰, resp. 0,30 ‰ alkoholu v krvi. Nesplnění podmínek vyhlášky č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající

schválení typu, ve znění pozdějších předpisů nebylo předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným.

Nelze se ztotožnit ani s tím, že výsledky dechové zkoušky jsou nepřesné a pouze orientační. To jednak odporuje výše uvedenému znění § 16 odst. 2 zákona o ochraně před návykovými látkami, jednak výraz „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně ze shora uvedeného plyne, že tuto „přibližnost“ lze určit přesně. Odchylka měření přístroje (i fyziologické hladiny) totiž byla – ve prospěch žalobce odečtena od naměřené hodnoty. Tím bylo spolehlivě zjištěno minimální množství alkoholu v krvi žalobce. Odečet byl proveden od výsledku první dechové zkoušky, neboť ta byla provedena nejbližší době, kdy stěžovatel řídil vozidlo; další byly uskutečněny až po dvanácti minutách od zkoušky první. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 151/2016 – 23, dle kterého *dechová zkouška provedená v souladu se zákonem je spolehlivým důkazem o zjištění nenulové hodnoty alkoholu v těle stěžovatele*.

K tvrzení, že chování žalobce nebylo ovlivněno alkoholem, soud uvádí, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není rozhodující, do jaké míry byl řidič alkoholem ovlivněn, ale postačuje, že ovlivněn byl, tj. že v jeho těle byl přítomen alkohol (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 As 173/2015 – 32).

K námitce, že žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí správními orgány poučen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, že obě rozhodnutí byla pro něj překvapivá a do vydání rozhodnutí neměl žádnou informaci o tom, jak správní orgány důkazy hodnotí, a tedy, zda je třeba, aby žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení další důkazy, soud uvádí následující. Žalobce dne 28. 5. 2015 nahlédl do spisu na MěÚ Beroun a písemností označenou „doplnění spisu, vysvětlení a žádost o vydání řidičského průkazu“ doručenou téhož dne MěÚ vyjádřil své stanovisko k věci a předložil některé důkazy. Správní řízení bylo zahájeno dne 12. 6. 2015 doručením písemnosti, ve které byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, kdy se může seznámit s úplným spisem, a dále je uvedeno, že je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, že má právo vyjádřit své stanovisko a že před vydáním rozhodnutí ve věci má možnost vyjádřit se k jeho podkladům. V protokolu o ústním jednání konaném dne 22. 7. 2015 je uvedeno, že žalobce byl seznámen se spisovým materiálem Policie ČR – obvodní oddělení Beroun a MěÚ Beroun a dále: „*Já jsem vše uvedl do písemného prohlášení a tak k tomu již nemám co doplnit. Nemám žádné návrhy na doplnění spisu. ... Dnešního dne v 8:45 hod. bylo ukončeno jednání za účelem písemného vyhotovení rozhodnutí, které bude zasláno na adresu uvedenou obviněným jako adresu pro doručování písemností.*“. Žalobce protokol podepsal, nežádal jeho doplnění ani změny. Z uvedeného je patrné, že žalobce byl v oznámení o zahájení řízení poučen o svých právech dle § 36 správního řádu, při ústním jednání k věci již neměl co uvést a byl seznámen s tím, že správní orgán prvního stupně již hodlá vydat rozhodnutí. V odvolacím řízení přibyl do spisu pouze jeden dokument, a to žalobcem předložený znalecký posudek. Soud tak má za to, že žalobcova práva dle § 36 správního řádu porušena nebyla, rozhodnutí pro něj v tomto smyslu nemohla být překvapivá.

K návrhu na upuštění od neúměrně přísného trestu soud konstatuje, že trest byl stanoven na samé dolní hranici (dle § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu se uloží pokuta od 2 500 Kč do 20 000 Kč a dle § 125c odst. 5 věty druhé se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku). S ohledem na tuto skutečnost a na výše uvedené soud neshledal podmínky pro upuštění od uloženého trestu.

K námitce provedení měření přístrojem Dräger v rozporu s „Pracovním postupem ČMI“ soud uvádí pouze tolik, že byla nově vznesena až v replice dne 8. 6. 2016, tedy s ohledem na ustanovení § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (dle které rozšířit žalobu na dosud

nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby) po uplynutí lhůty dvou měsíců pro podání žaloby. Proto k ní soud nemohl přihlídnout.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle žalovaným zmíněného nálezu Ústavního soudu *[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). K návrhu žalovaného uplatněnému při jednání před soudem na přiznání náhrady nákladů řízení dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. soud uvádí, že vyhláška č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, na řízení vedená dle soudního řádu správního nedopadá (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015 – 79). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.*

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. června 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová